

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12312/2024
12.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Дејан Цветковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Миодраг Игњатовић, адвокат из ..., ради регреса издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 36/24 од 06.02.2024. године, у седници одржаној 12.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 36/24 од 06.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П2 18/23 од 14.11.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да тужиоцу исплати накнаду на име трошкова издржавања малолетне ВВ за период од 01.01.2014. до 15.10.2018. године, појединачно означене месечне износе са припадајућом законском затезном каматом све ближе означено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за веће износе од тражених до усвојених по месецима и са законском затезном каматом, као неоснован. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 188.655,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 36/24 од 06.02.2024. године, преиначена је првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати накнаду на име трошкова издржавања малолетне ВВ за период од 01.01.2014. године до 15.10.2018. године, у појединачно означеним новчаним износима и са припадајућом законском затезном каматом све ближе наведено у том ставу изреке, као неоснован. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 276.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиочева ћерка ГГ и тужени ББ закључили су брак 04.08.2007. године у коме је рођено заједничко дете малолетна ВВ ... године. С обзиром да су њихови брачни односи поремећени убрзо након закључења брака, тужиочева ћерка је са дететом дошла у кућу својих родитеља у ... почетком 2008. године, док је тужени остао да живи у ..., на који начин је њихова заједница живота прекинута. Правноснажном пресудом Основног суда у Пироту П2 368/18 од 27.02.2019. године, њихов брак је разведен и малолетно дете је поверено мајци на самостално вршење родитељског права, уређен је начин одржавања личних односа са оцем који је обавезан да доприноси издржавању детета са 7.500,00 динара месечно почев од подношења тужбе у тој парници 15.10.2018. године. Након прекида заједнице живота до доношења пресуде о разводу брака трошкове издржавања малолетног детета сносила је мајка ГГ уз помоћ својих родитеља, док је тужени по сопственим наводима куповао лекове и спорадично гардеробу када би долазио из иностранства. Вештачењем је утврђена структура потрошачке корпе опредељене за трочлану породицу, те новчани износ за једног члана као сразмерни део од укупног износа уз примену корекције трошкова који су искључени за потребе деце, док је у другој варијанти извршен обрачун трошкова издржавања малолетног детета на основу цене услуга породичног смештаја у хранитељској породици. Вештачењем је такође утврђено да је мајка малолетног детета, ГГ у спорном периоду била радно ангажована и да је укупан износ остварене нето зараде и накнаде зараде за овај период 816.793,61 динар. Тужилац је у спорном периоду давао својој ћерки новац за потребе малолетне ВВ и то за куповину гардеробе, обуће, хране и онога што је детету тог узраста потребно, док је тужиочева супруга сносила режијске трошкове и уједно помагала финансијски своју ћерку ГГ.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је утврдио минималне потребе малолетног детета које су родитељи у обавези да подмире, прихватајући варијанту налаза и мишљења вештака базирану на структури потрошачке корпе и новчаног износа за једног члана породице, па како тужени није доприносио издржавању малолетног детета сходно члану 154. став 1. Породичног закона, већ је његову обавезу преузео тужилац који није имао законску обавезу издржавања малолетне унуке, то има право на регрес за дато издржавање на основу члана 165. тог Закона у висини $\frac{1}{2}$ средстава утврђених за једног члана породице. Преко тако утврђених износа тужбени захтев је одбијен применом члана 210. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд је изразио супротно становиште, налазећи да је тужилац лице које није имало законску обавезу издржавања малолетне унуке, али да се добровољна давања која је тужилац чинио ради помоћи својој ћерки не могу сматрати испуњењем

обавезе издржавања малолетног детета уместо туженог, нити по својој природи (обиму континуитету и намени) представљају издржавање, нити је висина сразмерног износа потрошачке корпе адекватан еквивалент евентуално вршеном давању. Мајка малолетног детета која је након прекида заједнице живота са туженим почетком 2008. године, сносила трошкове издржавања малолетног детета, а као законски заступник је могла остварити учешће туженог у издржавању то није чинила до подношења тужбе у парници за развод брака 15.10.2018. године. Зато је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и одбио тужбени захтев.

Одредбом члана 165. Породичног закона прописано је да лице које је фактички давало издржавање, а није имало правну обавезу има право на накнаду од лица које је по овом закону било дужно да даје издржавање. Ако је више лица истовремено било дужно да даје издржавање њихова обавеза је солидарна. По члану 154. став 1. тог закона малолетно дете има право на издржавање од родитеља, а према члану 166. став 5. уколико је више лица истовремено дужно да даје издржавање њихова обавеза је подељена.

На основу цитираних одредаба произлази, да за разлику од захтева за издржавање по коме се новчана обавеза увек одређује за период убудуће и према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања, право на регрес представља право лица, које је без правне обавезе подмиривало нечије трошкове издржавања, да захтева накнаду за дато издржавање од лица које је по закону било дужно да даје издржавање. Ради се о имовинско-правном захтеву чија се висина одмерава према фактички датим средствима за издржавање, а не применом утврђених потреба малолетног детета на основу потрошачке корпе и могућности дужника издржавања утврђене у парници за развод брака. У периоду од јануара 2014. до 15.10.2018. године, када је поднета тужба за развод брака и тужени правноснажном пресудом обавезан на издржавање малолетног детета, мајка детета која је имала законску обавезу издржавања детета сносила је трошкове издржавања, била је радно ангажована и остварила је нето приход у утврђеном износу, па је правилно становиште другостепеног суда да се добровољна давања која је тужилац чинио ради помоћи својој ћерки не могу сматрати испуњењем обавезе издржавања малолетног детета уместо туженог, нити структура потрошачке корпе опредељене за трочлану породицу и новчани износ за једног члана може бити адекватан еквивалент фактички датим средствима. Имајући у виду наведено, као неосновани су оцењени сви ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић